

[Thorikil Kristensen.]

kalde minimumsfolkepensionister, dem med de større indtægter — de får ca. 1 000 kr. om året.

Forskellen mellem disse tre klasser vil bevirke, at den misfornøjelse, som har været en af de væsentligste årsager til folkepensionsdebatten, stadig vil bestå; og denne misfornøjelse, denne spænding mellem de tre grupper vil være en stadig årsag til nye krav; derfor får man ikke den ro om spørgsmålet, som man havde håbet at tilkøbe sig.

Jeg skal kun sige nogle få ord om den værdisikrede forsikring, som man taler om at gennemføre. Jeg synes, der ville ligge en frugtbar tanke i en sådan ordning, hvis den blev gennemført samtidig med, at man havde bevaret en indtægtsgrænse i forbindelse med folkepensionen. Hvis man f. eks. havde fulgt venstres og det konservative folkepartis forslag og havde sat en indtægtsgrænse ved 10 000 kr. el. lign., kunne man sige til dem med de større indtægter: I kan ikke få folkepension, men I kan sikre jer en vis indtægt på jeres gamle dage, og staten vil yde det fornødne tilskud til, at den kan blive værdifast. Deri havde der ligget en betydelig tilskyndelse til en større opsparring hos dem, som nu måske ikke sparer så meget op, som de ellers ville have gjort, fordi de frygter, at de opsparede penge skal falde i værdi. Men tilskyndelsen bliver yderst problematisk, når ordningen skal være alternativ til folkepensionen, idet man siger: vi vil give dig en værdifast ordning, for såvidt du vil give afkald på din folkepension, men hvis du vil have din folkepension, vil vi ikke støtte dig ved at gøre din opsparring værdifast. Det er klart, at der ikke bliver megen tilskyndelse til denne opsparring, hvis man skal give afkald på en til den tid måske betydelig folkepension for at opnå værdifasthed — men hele problemkredsen omkring dette forslag er jo endnu ganske uafklaret. Vi ved ikke, hvordan forslaget til sin tid kommer til at se ud, men jeg vil udtale den forventning, at forslaget må blive et selvstændigt lovforslag, ikke et

ændringsforslag til folkepensionsordningen, ved lovforslagets tredje behandling. Det drejer sig om en meget vægtig og vidtrækkende nydannelse, og den bør derfor naturligvis underkastes tre behandlinger i det høje ting og ikke stilles som et ændringsforslag til tredje behandling.

Som jeg sagde før, savner man afklaring vedrørende finansieringen af det, der nu tænkes gennemført. Det hedder sig jo, at man vil finansiere ca. halvdelen af den kommende ordning, når den er trådt fuldt i kraft, fra 1958, med besparelser; men efter de forhandlinger, vi har haft om disse besparelser — eller om besparelser, må jeg hellere sige — i finansudvalget, tror jeg, man har lov til at sige, at ingen kan vide noget som helst om, hvor meget der vil komme ud af dette.

Den højtærede finansminister holdt jo lige før pinse en tale i det høje ting, hvori han sagde, at statens overskud i dette finansår formentlig ville komme ned på omkring 250 mill. kr. imod godt 500 mill. kr. sidste finansår, og i går sagde den højtærede finansminister fra denne talerstol, at i finansåret 1957—58 regnede han kun med et overskud på ca. 200 à 250 mill. kr. — jeg forstår, at dette er under den forudsætning, at ikke blot tekstilafgifterne, men også de andre endnu uafklarede afgifter bliver forlænget. Derfor mente den højtærede finansminister før pinse, at det allerede til styrkelse af statsfinanserne i almindelighed var nødvendigt at gennemføre besparelser på ca. 100 mill. kr. årlig; hvis vi så ydermere skal dække ca. halvdelen af folkepensionsudgifterne ved besparelser, skal vi have årlige besparelser på ca. 200 mill. kr. — jeg er klar over, at det ligger lidt lettere i folkepensionens første år, fordi gennemførelsen skal ske gradvis; men dette er den fremtidige stilling, og dertil kommer, at det så skulle være varige besparelser. Jeg nærer imidlertid en alvorlig bekymring for, at hvis vi finder betydelige besparelser i finansudvalget, vil en stor del af dem vise sig at være af midlertidig karakter, fordi det vil betyde,